

Φρίντα Λιάπα

Τά όνόματα ('Αποσπάσματα)

νά μιλήσω λοιπόν γιά τό Νίκο τό Θανάση καί τόν
'Αντρέα γιά τήν όδό Κύπρου τή Μαρία καί τούς
τοίχους τοῦ 14 τά πλοία τοῦ 'Αργοσαρωνικοῦ καί τά
πευκάκια τοῦ "Αη-Νικόλα ἀνακατεύοντας μπίρα μέ
κόρν κοιτάζοντας τό Μήτσο νά μαθαίνει χασάπικο τά
κορίτσια ἀπό τήν 'Ιρλανδία ἢ ὦρα τρεῖς τό πρωί
καί σύ δέν ξέρεις οὔτε νά πίνεις οὔτε νά χορεύεις

ἡ γυναίκα σου ἦταν 'Ολλανδέζα χορτοφάγος καί ἀνθρωποσοφίστρια κόρη τῆς
σπιτονοικοκυρᾶς σου θέλεις νά μοῦ πεῖς γιά τά κανάλια στό "Αμστερνταμ
μπερδεύεσαι ὁ φίλος σου ἔβγαλε γκόμενα καί φεύγει

θέλω νά σοῦ πῶ γιά τό θεσσαλικό κάμπο νά καίει ὁ ἥλιος τά σπαρτά ἢ Ρέα κάπου
στήν 'Αρκαδία ἀπομεσήμερο κι ἀεράκι ἀλαφρό στόν ἀπέναντι τοῖχο κακότεχνη
ζωγραφιά τῆς 'Αντίστασης τά κορίτσια ἀπό τήν 'Ιρλανδία διάφανο δέρμα στιλπνά
σώματα ἐφηβικά ἀρχίζεις ξανά-τά νορβηγικά φιόρδ τό Τολέδο τά χιονισμένα τοπία
μαζεῦω τίς λέξεις ξαφνικά ξεχνιέσαι τό Πανόραμα καί οἱ πουτάνες στά Λαδάδικα
κι ὁμως ἀγάπησα κάποτε τή λεωφόρο Συγγροῦ
τό διπλό λίκνισμα τοῦ μεγάλου δρόμου

ἦταν στό Πήλιο δέν ἦταν μέ θανάτους καί κάρτες ἀπό
φυλακές φτιαγμένες μέ τόσο κόπο ἕνα χέρι ἢ ἕνα λουλούδι
πίσω ἀπ' τά κάγκελα

δρόμοι παρελάσεων μέ δέντρα ψηλά μισοσκότεινοι τό κίνημα δέν εἶναι ὑπόθεση
:ροσωπική όνόματα δρόμων ἄγνωστα ἕνας μεθυσμένος μᾶς ζητάει τσιγάρο στρογ-
γυλεύω τή φράση νά ἐκτιμήσουμε ψυχρά τήν κατάσταση μέ ἀγγίζεις ἐκεῖ πού δέν τό
περιμένω οἱ λέξεις κρέμονται ξέφτια

περπατῶ γύρω-γύρω τόν περιφερειακό βρέχει
ὁ Νίκος στά Τρίκαλα ὁ Κώστας στήν Αἴγινα
ὁ 'Αριστείδης χάρισε μέ τήν ἀρραβωνιαστικιά του
πίνουμε οὔζα μέ τό Νικηφόρο τί δῶρο νά στείλω
βρέχει καί νά μήν μπορείς νά βγεῖς στό κατάστρωμα
μέσα μπόχα ἀβάσταχτη ὁ γέρος μέ τίς εἰκονίτσες
ἢ κυρία μέ τό πλεχτό τά νύχια τῆς κόκκινο τῆς φωτιάς
τέτοια ὦρα θά ἔχουν σβῆσει στούς θαλάμους ~~τά~~ μεγάλα φῶτα
ἢ Μίνα δίπλα μου ἀποκαμωμένη κοιμάται

ἡ πλάτη τῆς γυμνή ἠλιοκαμμένητά μαλλιά τῆς μαῦρα κορακίσια τό μάτι σου ἡμε-
ρεῦει πάνω τῆς κάποιος ρωτάει τόν ἀκριβή ἀριθμό τῶν ἀμνηστευθέντων ἢ Σελήνη
χαμογελαίει στήν πρώτη σελίδα τῆς ἐφημερίδας τά ἄλλα πρόσωπα ἄγνωστα στό
μαγνητόφωνο παλιά ρεμπέτικα ποιός χορεύει μικροπωλητές καί πουτάνες τῆς ὁδοῦ
'Αθηνᾶς ὁ σταθμός Πελοποννήσου μπισκότα καί καρამέλες γιά τό ταξίδι μοῦ
ἀρέσουν τά μαλλιά τῆς λές ἀπό μέσα μου συλλαβίζω τόν Πατρίκιο

Καί σένα ἄν μέ τά τόσα πού περάσαμε
τίποτε μέσα σου δέ σακατεύτηκε

θέλω νά τήν πάρω λές μπίρα καί κόρν ἀνακατεμένα βουλιάζουν τά νησιά τοῦ Αἰγαίου

ὅταν τελειώσουν ὅλα ἔλεγε θά ἀγαπήσω τυχαία μιά γυναίκα
ἴσως γράψω ἕνα βιβλίο κάτι σάν ἡμερολόγιο κι ἕνα μικρό
διαμέρισμα κάπου ἀνάμεσα Παγκράτι—Μαράσλειο—Ἀμπελόκηποι
εἶναι δέν εἶναι πέντε ἡ ὥρα τό πρωί ἀπό τό παράθυρο ἡ γοτθική ἐκκλησιά κι ἕνας
γερανός τή σκίεϊ στά δυό τό κορμί σου ἀπὸν ἐξαντλοῦμαι σέ λυρικές περιγραφές
ἐξωθοῦμαι σέ πράξεις βίας νά μιλήσω λοιπόν τώρα πού ὅλα ἔχουν ἀποκατασταθεῖ
χωρίς νά ἐπιλέγω τίς λέξεις γυμνά παραθέτοντας

«Χειροκροτήματα καί φιλιὰ ἔξω ἀπό τίς φυλακές.

Στή βεράντα τῶν φυλακῶν, πίσω ἀπό τή γυάλινη πόρτα, ἐμφανίζεται μιά νέα κοπέλα
μέ παντελόνια καί καζάκα.

Εἶναι ἡ πρώτη. Σέ λίγο θά εἶναι στήν πόρτα, στήν ἐξοδο.

Τό νέο τρέχει σέ ὄλο τό πλήθος ἔξω.

Ἐκείνη τούς βλέπει καί σχηματίζει μέ τά δάχτυλα τό σῆμα τῆς νίκης.»

κύκλος τά φωτισμένα παράθυρα στή μέση ὁ φοίνικας

στήν πόρτα ἡ ἀδερφή Ναταλία μήνας Αὔγουστος

πολλοί τρελάθηκαν τούτη τήν ἐποχή ἢ ἔτσι λέγεται

σέ βρισκο στά νυσταγμένα πάρκα τοῦ Kreutzerg' ἐκεῖ κοντά στήν ταβέρνα Katerini
—Treffpunkt κύκλοι λέξεων πού καταλήγουν σέ κύκλους χειρονομίες πού ἀναδι-
πλώνονται οἱ φρουροί στό τεῖχος στό κανάλι πού ρίζανε τόν Λίμπκνεχτ πάπιες καί
κύκνοι ἀθάωι

καί νά κάνει κρύο πολύ νά μὴν ἔχει ποῦ νά κρυφτεῖς

καί νά σκέφτεσαι τή Μαρία τήν ἡσυχὴ φωνή της ἡ λεπτομέρεια

τῆς ἡμέρας πού σου ζήτησε τό πρῶτο της τσιγάρο κι ὄλο γυρνᾷς

κατά τή θάλασσα κολλημένη στόν τοῖχο κι ὁ φύλακας ἀργεῖ

ἡ λεπτομέρεια τῆς ἡμέρας πού καθαρίζουμε μαζί τήν ἀπομόνωση

ὁ φύλακας σέ ἀφήνει πάλι νά περιμένεις κάνει κρύο πὸλύ

στούς δημοσιογράφους ἡ Μαρία δηλώνει εἶναι νίκη τοῦ λαοῦ μας

ὁ φύλακας ἔρχεται σοῦ λέει τό ἐπισκεπτήριο ἐπετράπη

—βρῆκα δουλειά

—γύρνα στήν Ἑλλάδα   ξεμπερδεύεις μέ τό στρατιωτικό σου   μετά

—ἕνα ταξίδι στό Βορρά   ἔρχεσαι

—ὁ Ἄλλιέντε πέφτει δέν πέφτει   πιθανός ὁ ἐμφύλιος   οἱ ἐπιπτώσεις

—ἔχεις πάντα εὐκολες τίς ἀπαντήσεις   καί ἡ σιωπή σου ὄλο ἐπαρση

ὄνειρεῦσαι κατηφέδες ξυπνῶ πίσω ἀπό ἀγάλματα ἀκρωτηριασμένα

κομωτήριο Μίμης—Κίτσισα

ἐκείνη ἡ γυναίκα σκοτώνεται ὅλη μέρα στό ἐργοστάσιο πρὶν κοιμηθεῖ κατσαρώνει τά
μαλλιά της καί προσεύχεται μοῦ κάνει παρατηρήσεις πίνω πολύ μέσα της σκέφτεται
τί σοί καθοδήγηση εἶναι τούτη

τρία κυπαρίσια κάτω ἀπό τό φεγγάρι   μνημονεῶ χρώματα   στό στόμα μου

ἀναδεύω τή στάχτη   ἡ τρυφερότητα   ἡ χλεύη σου   αὔριο Δευτέρα

φεύγω τί ρωτᾷς   ἀκόμα τό γράμμα τῆς Ρέας

καί τί νά σοῦ πῶ γιά τή γωνία Ἀκαδημίας καί Σίνα τήν

ὁδὸ Δοξαπατρῆ Δεκέμβρης μήνας κι ἐγὼ μέ πυρετό

στριμωγμένοι στήν κλούβα μετά νά κλαῖς χωρὶς ντροπή

μπροστά στούς χωροφύλακες

νά βρῶ τή λέξη νά ξορκίσω τό φόβο

εἶπα λαχανιαστά σά μυστικό σηκώθηκα μετά καί χόρευα ζεϊμπέκικο

Φρίντα Λιάππα